

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
20. juli 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-239/17	Teglgaard og Fløjstrupgård (sag forelagt af Østre Landsret) Sagen vedrører: 1. I en situation, hvor en landbruger ikke overholder de lovbestede forvaltningskrav eller betingelserne for god landbrugs- og miljømæssig stand i et kalenderår, og der derfor skal ske nedsættelse af landbrugerens direkte betalinger, jf. artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1782/2003 sammenholdt med artikel 66, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 796/2004, skal støttenedsættelsen da beregnes på baggrund af landbrugerens direkte betalinger a. i det kalenderår, hvor den manglende overholdelse finder sted, eller b. i det (senere) kalenderår, hvor den manglende overholdelse fastslås/konstateres? 2. Er resultatet det samme i henhold til de efterfølgende regler i artikel 23, stk. 1, i Rådets forordning nr. 73/2009 sammenholdt med artikel 70, stk. 4 og stk. 8, litra a), i Kommissionens forordning nr. 1122/2009? 3. I en situation, hvor en landbruger ikke overholder de lovbestede forvaltningskrav eller betingelserne for god landbrugs- og miljømæssig stand i 2007 og 2008, men den manglende overholdelse først fastslås/konstateres i 2011, er det da Rådetsforordning nr. 1782/2003 sammenholdt med Kommissionens forordning nr. 796/2004, der finder anvendelse ved fastsættelsen af støttenedsættelsen, eller er det Rådets forordning nr. 73/2009 sammenholdt med Kommissionens forordning nr. 1122/2009, der finder anvendelse?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Kammeradvokaten	Dom	25.07.18

Forenede sager C-293/17 og C-294/17	Coöperatie Mobilisation for the Environment og Vereniging Leefmilieu m.fl. 1. Kan en aktivitet, der ikke er omfattet af begrebet projekt som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EUT L 26), fordi den ikke er et fysisk indgreb i det naturlige miljø, være et projekt som omhandlet i artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT 1992, L 206), da følgerne af aktiviteten kan have væsentlige følger for et Natura 2000-område? 2. Såfremt tilførsel af gødning på eller i jorden er et projekt, og såfremt dette lovligt fandt sted, før artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT 1992, L 206) fandt anvendelse på et Natura 2000-område, og såfremt gødsning på eller i jorden stadig finder sted, må det da antages, at der er tale om et og samme projekt, uanset gødskningen ikke altid har fundet sted på de samme parceller, med samme mængder og med samme teknikker? Har det ved afgørelsen af, om der er tale om et og samme projekt, betydning, at kvælstofaflejringen hidrørende fra tilførslen af gødning på eller i jorden ikke er øget, efter at Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT 1992, L 206) har fundet anvendelse på Natura 2000-området? 3. Er artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT 1992, L 206) til hinder for en lovbestemt ordning, hvorefter en aktivitet, der hænger uløseligt sammen med et projekt og derfor også må anses for et projekt, såsom en malkekvægsbedrifts græsning af kvæg, er undtaget fra godkendelsespligten, og aktiviteten således ikke behøver en individuel godkendelse, såfremt følgerne af den aktivitet, der er blevet tilladt uden godkendelse, har været genstand for en vurdering med henblik på fastsættelsen af den lovbestemte ordning? [...]	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen Naturstyrelsen	GA	25.07.18
C-220/18 PPU	Generalstaatsanwaltschaft Sagen vedrører: 1) Hvilken betydning har det ved fortolkningen af de ovennævnte bestemmelser, når indsatte i den udstedende medlemsstat har mulighed for at anvende retsmidler vedrørende deres forhold under frihedsberøvelsen? a) Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed har dokumentation for, at forholdene under frihedsberøvelsen i den udstedende medlemsstat udviser reelle mangler, der er systemiske eller generelle, eller som berører visse persongrupper eller visse centre for frihedsberøvede, skal det da under hensyntagen til de ovennævnte bestemmelser udelukkes, at der består en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i tilfælde af, at eftersøgte person udleveres, som er til hinder for lovligheden af udleveringen af den pågældende, når	Udenrigsministeriet Justitsministeriet <u>Til orientering:</u> Udlændinge- og Integrationsministeriet Statsministeriet	Dom	25.07.18

	der sikres mulighed for anvendelse af sådanne rets- midler, uden at det er nødvendigt at foretage en yder- ligere prøvelse af de konkrete forhold under friheds- berøvelsen? b) Er det i denne forbindelse af betyd- ning, når Den Europæiske Menneskerettighedsdom- stol med hensyn til denne mulighed for at anvende retsmidler ikke har fundet nogen holdepunkter for, at den ikke giver frihedsberøvede personer realistiske perspektiver med hensyn til forbedring af urimelige forhold under frihedsberøvelsen? 2) Hvis det første spørgsmål besvares med, at eksistensen af frihedsbe- røvede personers mulighed for at anvende sådanne retsmidler ikke kan udelukke en reel risiko for umen- neskelig eller nedværdigende behandling af den efter- søgte person, uden at den fuldbyrdende judicielle myndighed foretager en yderligere prøvelse af de konkrete forhold under frihedsberøvelsen i den ud- stedende medlemsstat: a) Skal de ovennævnte be- stemmelser da fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndigheds prøvelse af forholdene under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat skal gælde samtlige fængsler eller øvrige afsoningsinstitu- tioner, i hvilke den eftersøgte person muligvis kan blive indsat? Gælder dette også for en indsættelse i bestemte fængsler, der kun er midlertidig, eller som kun sker med henblik på overgivelse? Eller kan prø- velsen begrænses til det fængsel, i hvilket den efter- søgte person ifølge oplysningerne fra myndighederne i den udstedende medlemsstat sandsynligvis og for størstedelen af tiden skal indsættes? b) Kræves der hertil hver gang en omfattende prøvelse af de pågæl- dende forhold under frihedsberøvelsen, der både fastslår arealet af den enkelte indsatte personlige rum og de øvrige forhold under frihedsberøvelsen? Skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols prak- sis, som den fremgår af afgørelsen i sagen Muršić mod Kroatien (dom af 30.10.2016, nr. 7334/13), lægges til grund ved vurderingen af de således fastslå- ede forhold under frihedsberøvelsen? 3) Såfremt det også ifølge besvarelsen af det andet spørgsmål skal bekræftes, at den fuldbyrdende judicielle myndigheds prøvelsesforpligtelse gælder alle de fængsler, der kan komme i betragtning: a) Er den fuldbyrdende judiciel- le myndigheds prøvelse af forholdene under friheds- berøvelse i hvert enkelt fængsel, der kan komme i betragtning, da ikke nødvendig, hvis der fra den ud- stedende medlemsstats side gives en generel garanti for, at den eftersøgte person ikke vil blive udsat for nogen risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling? b) Eller kan den fuldbyrdende judicielle myndighed i stedet for en prøvelse af forholdene under frihedsberøvelse i hvert enkelt fængsel, der kan komme i betragtning, træffe afgørelse om at tillade udleveringen på den betingelse, at den eftersøgte person ikke udsættes for en sådan behandling? 4) Såfremt det også ifølge besvarelsen af det tredje spørgsmål fremgår, at det ikke er tilstrækkeligt at give garantier og stille betingelser [...].			

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-216/18 PPU	Minister for Justice and Equality De præjudicielle spørgsmål: a. Is the Aranyosi and Caldaru test, which relies upon principles of mutual trust and mutual recognition, the correct test to apply where the High Court, as an executing judicial authority under the Framework Decision, has found that the common value of the rule of law set out in Article 2 TEU has been breached in Poland? b. If the test to be applied is whether the requested person is at real risk of flagrant denial of justice, does the High Court, as an executive judicial authority, have to revert to the issuing judicial authority for any necessary information about the trial that this requested person will face, where the High Court has found that there is a systematic breach of the rule of law in Poland?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	25.07.18
C-135/16	Georgsmarienhütte e.a. Er Europa-Kommissionens afgørelse af 25. november 2014 (Commission Decision of 25.11.2014 on the aid scheme SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) [implemented by Germany for the support of renewable electricity and of energy-intensive users], C(2014)8786 final) i strid med Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, idet Kommissionen kvalificerer begrænsningen af EEG-afgiften som statsstøtte i henhold til artikel 107 TEUF?	Energistyrelsen	Dom	25.07.18
C-528/16	Confédération paysanne e.a. 1) Udgør organismer fremstillet ved hjælp af mutagenese genetisk modificerede organismer som omhandlet i artikel 2 i direktiv [2001/18/EF] af 12. marts 2001, selv om de i henhold til artikel 3 i og bilag I B til direktivet er undtaget fra de forpligtelser, der er fastsat i relation til udsætning og markedsføring af genetisk modificerede organismer? Kan mutageneseteknikker, bl.a. de nye teknikker til målrettet mutagenese, som implementerer genteknologiske metoder, nærmere bestemt betragtes som en af de teknikker, der angives i bilag I A, hvortil direktivets artikel 2 henviser? Skal artikel 2 og 3 i samt bilag I A og I B til direktiv 2001/18 af 12. marts 2001 følgelig fortolkes således, at de undtager alle genetisk modificerede organismer og frø, som er fremstillet ved hjælp af mutagenese, fra foranstaltningerne vedrørende forsigtighed, vurdering af virkningerne og sporbarhed, eller kun organismer, som er fremstillet ved hjælp af de konventionelle metoder til tilfældig mutagenese ved hjælp af ioniserende strålinger eller udsættelse for kemiske mutagene agenser, som fandtes før vedtagelsen af de nævnte bestemmelser? 2) Udgør sorter frem-	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	25.07.18

	stillet ved hjælp af mutagenese genetisk modificerede sorter som omhandlet i artikel 4 i direktiv 2002/53/EF af 13. juni 2002 om den fælles sortliste over landbrugsplantearter, som ikke er undtaget fra de forpligtelser, der fastsættes i dette direktiv? Eller er direktivets anvendelsesområde derimod identisk med det, der fremgår af artikel 2 og 3 i samt bilag I B til direktivet af 12. marts 2001, og undtager det ligeledes sorter fremstillet ved hjælp af mutagenese fra de i direktivet af 13. juni 2002 fastsatte forpligtelser med hensyn til opførelse af genetisk modificerede sorter i den fælles sortliste over landbrugsplantearter? 3) Udgør artikel 2 og 3 i samt bilag I B til direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer, da de undtager mutagenese fra anvendelsesområdet for de forpligtelser, der er fastsat i direktivet, en foranstaltning til en fuld harmonisering, som er til hinder for, at medlemsstaterne lader organismer fremstillet ved hjælp af mutagenese være omfattet af alle eller en del af de i direktivet fastsatte forpligtelser eller enhver anden forpligtelse, eller rådede medlemsstaterne over et skøn ved fastlæggelsen af de regler, der skulle gælde for organismer fremstillet ved hjælp af mutagenese, da artiklerne skulle gennemføres? 4) Kan der på baggrund af det forsigtighedsprincip, der sikres ved artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, rejses tvivl om gyldigheden af artikel 2 og 3 i samt bilag I A og I B til direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001, for så vidt som genetisk modificerede organismer fremstillet ved hjælp af mutagenese ifølge disse bestemmelser ikke er omfattet af foranstaltninger vedrørende forsigtighed, vurdering af virkningerne og sporbarhed, når henses til udviklingen inden for genteknologiske metoder, fremkomsten af nye plantesorter, der er fremstillet ved hjælp af sådanne teknikker, den nuværende videnskabelige usikkerhed om deres virkninger og de deraf følgende potentielle risici for miljøet og for menneskers og dyrs sundhed?			
C-585/16	Alheto Grundet antallet af forelagte spørgsmål i sagen, er nedenstående kun et uddrag. Sagen vedrører: 1. Følger det af artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95, sammenholdt med artikel 10, stk. 2, i direktiv 2013/32 og artikel 78, stk. 2, litra a), TEUF, at: A) den tillader, at ansøgningen om international beskyttelse indgivet af en statsløs af palæstinensisk oprindelse, som er registreret som flygtning af De Forenede Nationers Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA), og som før indgivelsen af ansøgningen var bosat i dennes aktivitetsområde (Gazastriben), behandles som en ansøgning i henhold til artikel 1, afsnit A, i Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling af 1951 i stedet for som en ansøgning om international beskyttelse i henhold til denne	Udenrigsministeriet	Dom	25.07.18

	konventions artikel 1, afsnit D, andet punktum, under forudsætning af, at ansvaret for at behandle ansøgningen er overtaget af andre end familiære eller humanitære grunde, og behandlingen af ansøgningen er reguleret ved direktiv 2011/95? B) den tillader, at en sådan ansøgning ikke kontrolleres med hensyn til betingelserne i artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95, og Den Europæiske Unions Domstols fortolkning af denne bestemmelse dermed ikke finder anvendelse? 2. Skal artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95 sammenholdt med samme direktivs artikel 5 fortolkes således, at den er til hinder for nationale bestemmelser som den i hovedsagen omhandlede i artikel 12, stk. 1, nr. 4, i Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (asyl- og flygtningelov, herefter »ZUB«), som i den gældende affattelse ikke indeholder nogen udtrykkelig bestemmelse om ipso facto-beskyttelse for palæstinske flygtninge og ikke indeholder den betingelse, at beskyttelsen af en eller anden grund er bortfaldet, samt således, at artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95 er tilstrækkelig præcis og ubetinget og derfor har direkte virkning, således at den også finder anvendelse, uden at den person, som søger international beskyttelse udtrykkeligt har påberåbt sig den, hvis ansøgningen som sådan skal behandles i henhold til flygtningekonventionens artikel 1, afsnit D, andet punktum? [...]			
C-632/16	Dyson Kan en nøje overholdelse af støvsugerforordningen (uden at supplere etiketten i forordningens bilag II med oplysninger om de testbetingelser, der har ført til en indplacering i en energieffektivitetsklasse i henhold til bilag I) anses for en vildledende undladelse som omhandlet i artikel 7 i direktivet om urimelig markedspraksis?	Energistyrelsen	Dom	25.07.18
C-679/16	A 1) Udgør en ydelse som den personlige bistand i henhold til loven om tjenesteydelser til handicappede en »ydelse ved sygdom« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 883/2004? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Foreligger der en restriktion for unionsborgeres ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område i henhold til artikel 20 TEUF og 21 TEUF, når tilkendelsen af en ydelse som personlig bistand i henhold til loven om tjenesteydelser til handicappede i udlandet ikke [org. s. 15] er reguleret særskilt og betingelserne for tilkendelsen af ydelsen fortolkes således, at den personlige bistand ikke tilkendes i en anden medlemsstat, hvor den pågældende person følger et treårigt studium, der afsluttes med en kompetencegivende eksamen?– Har det betydning for bedømmelsen af sagen, at en person i Finland kan tilkendes en ydelse som den personlige bistand i en anden kommune end bopælskommu-	Børne- og Socialministeriet Justitsministeriet	Dom	25.07.18

	nen, f.eks. hvis den pågældende studerer i en anden finsk kommune?– Er de rettigheder, der følger af artikel 19 i FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, henset til EU-retten af betydning for bedømmelsen af sagen? 3. Såfremt Domstolen ved besvarelsen af det andet præjudicielle spørgsmål fastslår, at fortolkningen af den nationale lovgivning, således som den har fundet sted i den foreliggende sag, udgør en restriktion for den frie bevægelighed: Kan en sådan restriktion alligevel være begrundet i tvingende almene hensyn, der følger af kommunens forpligtelse til at føre tilsyn med tilrådighedsstillelsen af den personlige bistand, kommunens mulighed for at vælge passende betingelser for tilrådighedsstillelsen af bstanden og opretholdelsen af sammenhængen i og effektiviteten af ordningen for personlig bistand i henhold til loven om tjenesteydelser til handicappede?			
C-29/17	Novartis Farma Er bestemmelserne i direktiv 2001/83/EF, med senere ændringer, og nærmere bestemt artikel 5 og 6, også henset til anden betragtning til direktivet, til hinder for anvendelsen af en national lov (den flere gange anførte artikel 1, stk. 4a, i lovdekret [nr. 536/96]), som – gennem optagelse af et lægemiddel på listen over lægemidler med tilskud fra den nationale sundhedstjeneste – med henblik på at opfylde formålet om kontrol med udgifterne tilskynder til dets anvendelse uden for det terapeutiske indikationsområde, hvortil lægemidlet generelt er godkendt, uafhængigt af enhver hensyntagen til den enkelte patients terapeutiske behov, selv om der på markedet findes og er adgang til godkendte lægemidler til den terapeutiske indikation? Finder artikel 3, nr. 1), i direktiv 2001/83/EF (magistrelle lægemidler) anvendelse i situationer, hvor tilberedningen af lægemidlet, selv om den sker på et apotek efter lægerecept til en enkelt patient, finder sted i serie og på en identisk og gentagen måde, uden at der tages højde for den enkelte patients specifikke behov, med udlevering af produktet til hospitalet og ikke til patienten (henset til, at lægemidlet er klassificeret udelukkende til brug på hospitaler), således at lægemidlet også anvendes inden for en anden facilitet end den, hvor det er blevet pakket? Er bestemmelserne i forordning (EF) nr. 726/2004, med senere ændringer, og navnlig artikel 3, 25 og 26 samt dens bilag, som tildeler Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA) enekompetencen til at vurdere kvalitet, sikkerhed og virkning vedrørende lægemidler, for hvilke den terapeutiske indikation er behandling af kræftsygdomme, dels som et led i proceduren til udstedelsen af markedsføringsstilladelsen (obligatorisk centraliseret procedure), dels med henblik på kontrol med og koordinering af opgaver om lægemiddelovervågning efter markedsføring af lægemidlet, til hinder for anven-	Lægemiddelstyrelsen	GA	25.07.18

	delsen af en national lov, som giver den nationale tilsynsmyndighed (AIFA) kompetence til at træffe beslutninger med hensyn til lægemidlers sikkerhed i forbindelse med »off-labelbrugen « heraf, hvis godkendelse henhører under Europa-Kommissionens enekompetence på baggrund af tekniske og videnskabelige vurderinger foretaget af EMA? Er bestemmelserne i direktiv 89/105/EØF, med senere ændringer, og navnlig artikel 1, stk. 3, til hinder for anvendelsen af en national lov, ifølge hvilken en medlemsstat som et led i medlemsstatens egne beslutninger på området for refusion af sundhedsudgifter afholdt af de sikrede kan fastsætte tilskud til et lægemiddel, der anvendes uden for de terapeutiske indikationsområder, som er angivet i den markedsføringstilladelse, som Europa-Kommissionen eller et europæisk specialagentur har udstedt på baggrund af en centraliseret vurdering, uden at de i artikel 3 og 5 i direktiv 2001/83/EF fastsatte krav er opfyldt?			
C-56/17	Fathi 1. Følger det af en fortolkning af artikel 3, stk. 1, i forordning (EU) nr. 604/2013, sammenholdt med 12. betragtning til og artikel 17 i forordningen, at en medlemsstat kan vedtage en afgørelse, som udgør en behandling af en til den indgivet ansøgning om international beskyttelse som omhandlet i forordningens artikel 2, litra d), uden at der udtrykkeligt er truffet afgørelse om denne medlemsstats ansvar i henhold til forordningens kriterier, når der i den konkrete sag ikke er holdepunkter for en afvigelse i henhold til forordningens artikel 17? 2. Følger det af en fortolkning af artikel 3, stk. 1, andet punktum, i forordning nr. 604/2013, sammenholdt med 54. betragtning til direktiv 2013/32/EU, at der under de i hovedsagen foreliggende faktiske omstændigheder, hvis der ikke sker en afvigelse som omhandlet i forordningens artikel 17, stk. 1, skal træffes en afgørelse om en ansøgning om international beskyttelse i henhold til forordningens artikel 2, litra b), hvorved medlemsstaten forpligter sig til at behandle ansøgningen efter forordningens kriterier, og som støttes på, at forordningens bestemmelser gælder for ansøgeren? 3. Skal artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32/EU fortolkes således, at retten i en klageprocedure til prøvelse af en afgørelse om afslag på international beskyttelse i henhold til 51. betragtning til direktivet skal bedømme, om bestemmelserne i forordning (EU) nr. 604/2013 finder anvendelse på ansøgeren, når medlemsstaten ikke udtrykkeligt har truffet afgørelse om sit ansvar for at behandle ansøgningen om international beskyttelse efter forordningens kriterier? Skal det på grund af 54. betragtning til direktiv 2013/32 lægges til grund, at – når der ikke er holdepunkter for at anvende artikel 17 i forordning nr. 604/2013, og ansøgningen om international beskyttelse på grundlag af	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	25.07.18

	direktiv 2011/95 er blevet behandlet af den medlemsstat, hvor den er indgivet – den pågældendes retsstilling også er omfattet af forordningens anvendelsesområde i tilfælde, hvor medlemsstaten ikke udtrykkeligt har truffet afgørelse om sit ansvar i henhold til forordningens kriterier? 4. Følger det af artikel 10, stk. 1, litra b), i direktiv 2011/95/EU, at forfølgelsesgrunden »religion« foreligger under de i hovedsagen foreliggende omstændigheder, når ansøgeren ikke har afgivet erklæringer og fremlagt dokumenter vedrørende alle religionsbegrebets komponenter som omhandlet i denne bestemmelse, som er af grundlæggende betydning for den pågældendes tilhørsforhold til en bestemt religion? 5. Følger det af artikel 10, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU, at der foreligger forfølgelsesgrunde baseret på religion som omhandlet i direktivets artikel 10, stk. 1, litra b), når ansøgeren under omstændighederne i hovedsagen gør gældende, at han er blevet forfulgt på grund af sit religiøse tilhørsforhold, men han ikke har afgivet erklæringer eller fremlagt beviser vedrørende omstændigheder, som er karakteristiske for en persons tilhørsforhold til en bestemt religion, og som for forfølgeren ville være en grund til at antage, at den pågældende tilhører denne religion – herunder omstændigheder, som har forbindelse til foretagelsen eller udladelsen af religiøse handlinger eller til religiøse udtalelser – eller vedrørende adfærdsformer for enkeltpersoner eller samfund, som er baseret på en religiøs overbevisning eller er foreskrevet i henhold til denne? 6. Følger det af en fortolkning af artikel 9, stk. 1 og 2, i direktiv 2011/95/EU, sammenholdt med artikel 18 og 19 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og religionsbegrebet som omhandlet i direktivets artikel 10, stk. 1, litra b), under de i hovedsagen foreliggende omstændigheder, at: a) begrebet »religion« som omhandlet i EU-retten ikke omfatter handlinger, som efter medlemsstaternes nationale ret anses for kriminelle? Kan sådanne handlinger, som i ansøgerens oprindelsesstat anses for kriminelle, udgøre forfølgeshandlinger? b) Skal begrænsninger, som er indført for at beskytte andres rettigheder og friheder og den offentlige orden i ansøgerens oprindelsesland i forbindelse med forbuddet mod proselytisme og forbuddet mod handlinger, som er i strid med den religion, som love og regler i dette land er baseret på, anses for lovlige? Udgør de nævnte forbud som sådan forfølgeshandlinger som omhandlet i de nævnte bestemmelser i direktivet, når overtrædelsen af disse kan sanktioneres med dødsstraf, selv om lovene ikke udtrykkeligt er rettet mod en bestemt religion? 7. Følger det af en fortolkning af artikel 4, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU, sammenholdt med bestemmelsens stk. 5, litra b), artikel 10 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32/EU, at vurde-			

	ringen af kendsgerningerne og omstændighederne under de i hovedsagen foreliggende omstændigheder kan ske kun på grundlag af de af ansøgeren afgivne erklæringer og fremlagte dokumenter, men det dog er tilladt at forlange dokumentation for de manglende komponenter, som er omfattet af religionsbegrebet som omhandlet i direktivets artikel 10, stk. 1, litra b), når:– ansøgningen om international beskyttelse uden disse oplysninger måtte anses for grundløs i henhold til artikel 32, sammenholdt med artikel 31, stk. 8, litra e), i direktiv 2013/32/EU, og – den kompetente myndighed ifølge national ret skal fastslå alle relevante omstændigheder for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, og retten i tilfælde af anfægtelse af afslaget skal henvise til, at den pågældende ikke har tilbudt og fremlagt beviser?			
C-103/17	Messer France 1) Når en medlemsstat efter ikrafttrædelsen af direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 i første omgang ikke har vedtaget nogen bestemmelser med henblik på indførelse af en punktafgift af elforbruget, men har opretholdt en indirekte afgift af dette forbrug indført på et tidligere tidspunkt, og lokale skatter: – skal den pågældende afgifts forenelighed med direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 og direktivet af 27. oktober 2003 da vurderes på grundlag af de i artikel 3, stk. 2, i direktivet af 25. februar 1992 opstillede krav om en »anden form for indirekte beskatning«, nemlig forfølgelse af et eller flere særlige formål og overholdelse af visse beskatningsregler, der finder anvendelse på punktafgiften eller momsens? – eller er det kun muligt at opretholde en »anden form for indirekte beskatning«, når der findes en harmoniseret punktafgift, og kan det pågældende bidrag i dette tilfælde betragtes som en sådan punktafgift, hvis forenelighed med disse to direktiver så skulle bedømmes på grundlag af alle de i de nævnte direktiver opstillede harmoniseringsregler? 2) Skal et bidrag beregnet på grundlag af det offentlige elforbrug, der allokeres dels til finansiering af de udgifter, der er forbundet med produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder og kraft-varme-produktion, dels til gennemførelse af en geografisk takstudligning og en nedsættelse af elpriserne for fattige husstande, anses for at forfølge særlige formål i henhold til artikel 3, stk. 2, i direktivet af 25. februar 1992, der er gengivet i artikel 1, stk. 2, i direktivet af 16. december 2008? 3) Såfremt kun nogle af de formål, der forfølges, kan betegnes som særlige i henhold til disse bestemmelser, har bidragyderne så alligevel krav på en fuldstændig tilbagebetaling af det omtvistede bidrag eller kun på en delvis tilbagebetaling afhængigt af, hvor stor en del af de samlede udgifter, som bidraget finansierer, der udgøres af udgifter, der ikke svarer til særlige formål? 4) Såfremt det på baggrund af besvarelsen af de foregående	Energistyrelsen	Dom	25.07.18

	spørgsmål antages, at bidragsordningen til den offentlige elektricitetsforsyning er helt eller delvist uforenelig med afgiftsreglerne for elektricitet i EU-retten, skal artikel 18, stk. 10, andet afsnit, i direktivet af 27. oktober 2003 da fortolkes således, at overholdelse af de minimumstakster, der er fastsat i nævnte direktiv, frem til den 1. januar 2009 var den eneste forpligtelse, der påhvilede Frankrig?			
C-107/17	Aviabtika 1) Skal artikel 4, stk. 5, i direktiv 2002/47/EF fortolkes således, at medlemsstaterne pålægges en forpligtelse til at indføre bestemmelser om, at finansiel sikkerhedsstillelse ikke inkluderes i de tilbageværende aktiver efter sikkerhedshaverens insolvens (en bank under likvidation)? Er medlemsstaterne med andre ord forpligtet til at indføre bestemmelser om, at en sikkerhedshaver (en bank) de facto bør kunne opnå fyldestgørelse af sin fordring, for hvilken der er stillet finansiel sikkerhed (penge på en konto i banken og en ret til at gøre krav på disse penge), selv om fyldestgørelsesgrunden opstod efter indledningen af likvidationen af sikkerhedshaveren (banken)? 2) Skal artikel 4, stk. 1 og 5, i direktiv 2002/47/EF systematisk fortolkes således, at sikkerhedsstilleren får ret til at kræve, at sikkerhedshaveren (banken) primært opnår fyldestgørelse af sine fordringer, for hvilke der er stillet finansiel sikkerhed (penge på en konto i banken og en ret til at gøre krav på disse penge), ved brug af den finansielle sikkerhedsstillelse og følgelig, således at sikkerhedshaveren pålægges en forpligtelse til at opfylde dette krav på trods af indledningen af likvidation af sikkerhedshaveren? 3) Hvis det andet spørgsmål skal besvares benægtende, og sikkerhedsstilleren dækker sikkerhedshaverens fordring, for hvilken der er stillet finansiel sikkerhed, ved brug af sikkerhedsstillerenes andre aktiver, skal bestemmelserne i direktiv 2002/47/EF, navnlig artikel 4 og 8, fortolkes således, at sikkerhedsstilleren også burde have været omfattet af en undtagelse fra ligebehandling af sikkerhedshaverens (banken) kreditorer ved likvidation, og således, at sikkerhedsstilleren skulle have forrang for andre kreditorer ved likvidation med henblik på inddrivelse af den finansielle sikkerhedsstillelse?	Finansministeriet Finanstilsynet	Dom	25.07.18
C-121/17	Teva UK e.a. Hvilke kriterier skal anvendes for at afgøre, om »produktet er beskyttet ved et grundpatent, der er i kraft« i henhold til artikel 3, litra a), i forordning nr. 469/2009?	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	25.07.18
C-129/17	Mitsubishi Shoji Kaisha et Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe 1) a) Giver artikel 5 i direktiv 2008/95/EF og artikel 9 i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (kodificeret udgave) varemærkeindehaveren ret til at modsætte sig, at tredjemand uden mærkevareindehaverens	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	25.07.18

	samtykke fjerner alle på varerne påsatte tegn, der er identisk med varemærkerne (debranding), når der er tale om varer, som aldrig før er blevet bragt i omsætning i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde såsom varer, der er anbragt i toldoplag, og når tredjemands fjernelse af tegnene sker med henblik på at bringe disse varer i omsætning i eller indføre dem til det Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde? b) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmålet i litra a), om varerne, når de indføres eller bringes i handelen i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, er påført et tegn med eget særpræg, som er anbragt af tredjemanden (rebranding)? 2) Har det betydning for besvarelsen af det første spørgsmål, såfremt varerne, når de er indført eller bragt i omsætning, af en gennemsnitsforbruger på grund af deres udseende eller model stadig vil blive identificeret med varer hidrørende fra varemærkeindehaveren?			
C-163/17	Jawo Er en asylansøger kun forsvundet som omhandlet i artikel 29, stk. 2, andet punktum, i forordning (EU) nr. 604/2013 1, hvis han målrettet og bevidst unddrager sig pågribelse af de for gennemførelsen af overførslen ansvarlige nationale myndigheder med henblik på at forpurre eller vanskeliggøre overførslen, eller er det tilstrækkeligt, at han i en længere periode ikke længere opholder sig i den bolig, som han har fået anvist, og myndigheden ikke er informeret om hans opholdssted, og en planlagt overførsel derfor ikke kan gennemføres? Kan den pågældende påberåbe sig korrekt anvendelse af bestemmelsen og i en sag til prøvelse af afgørelsen om overførsel gøre gældende, at fristen for overførsel på seks måneder er udløbet, idet han ikke har været forsvundet? Sker der en forlængelse af fristen i henhold til artikel 29, stk. 1, første afsnit, i forordning (EU) nr. 604/2013 alene derved, at den overførende medlemsstat før fristens udløb informerer den ansvarlige medlemsstat om, at den pågældende er forsvundet, og samtidig fastsætter en konkret frist på højst 18 måneder, inden for hvilken overførslen vil blive gennemført, eller kan en forlængelse kun ske ved, at de involverede medlemsstater ved aftale fastsætter en forlænget frist? Er overførsel af asylansøgeren til den ansvarlige medlemsstat ulovlig, hvis han i tilfælde af, at han tilkendes international beskyttelse i den pågældende stat, for så vidt angår de forventelige levevilkår ville være i alvorlig risiko for at blive underkastet en behandling som omhandlet i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder? Er denne problematik omfattet af EU-retten anvendelsesområde? Ud fra hvilke EU-retlige standarder skal levevilkårene for den, der har fået tilkendt international beskyttelse, bedømmes?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	25.07.18

C-164/17	Grace et Sweetman Sagen vedrører: Når (a) en beskyttet lokalitet har som sit væsentligste formål at være levested for en bestemt art (b) beskaffenheden af det levested, som er gunstigt for denne art, betyder, at den del af lokaliteten, som er gunstig, nødvendigvis vil ændre sig med tiden, og (c) der som en del af et foreslået byggeri skal udarbejdes en forvaltningsplan for lokaliteten som helhed (herunder ændringer i forvaltningen af de dele af lokaliteten, som ikke påvirkes direkte af selve byggeriet), som er udarbejdet for på ethvert tidspunkt at sikre, at den del af lokaliteten, der er egnet som levested, ikke begrænses eller endog kan øges, men (d) en del af lokaliteten i byggeprojektets levetid ikke vil være et egnet levested, kan sådanne foranstaltninger, der er beskrevet i (c), da på behørig vis anses for afhjælpende?	Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen	Dom	25.07.18
C-310/17	Levola Hengelo Sagen vedrører: 1. (a) Er EU-retten til hinder for, at smagen af et levnedsmiddel – som ophavsmandens egen intellektuelle frembringelse – beskyttes ophavsretligt? Særligt spørges: (b) Er det til hinder for en ophavsretlig beskyttelse, at udtrykket »litterære og kunstneriske værker« som omhandlet i Bernerkonventionens artikel 2, stk. 1, ganske vist omfatter »enhver frembringelse på det litterære, videnskabelige og kunstneriske område, uanset udtryksmåden eller udtryksformen« men at de i bestemmelsen nævnte eksempler kun vedrører frembringelser, der kan opfattes med øjet og/eller hørelsen? (c) Er et levnedsmiddels (mulige) ustabilitet og/eller en smagsoplevelses subjektive karakter til hinder for, at smagen af et levnedsmiddel kan beskyttes ophavsretligt? (d) Er det i artikel 2-5 i direktiv 2001/29/EF regulerede system af enerettigheder og begrænsninger til hinder for en ophavsretlig beskyttelse af smagen af et levnedsmiddel? 2. Såfremt spørgsmål 1(a) besvares benægtende: (a) Hvilke krav gælder der, for at smagen af et levnedsmiddel kan beskyttes ophavsretligt? (b) Beror den ophavsretlige beskyttelse af en smag kun på smagen som sådan eller (også) på opskriften på levnedsmidlet? (c) Hvad skal en part, som i en sag om krænkelse af ophavsret hævder at have skabt en ophavsretlig beskyttet smag af et levnedsmiddel, gøre gældende for at få medhold? Er det tilstrækkeligt, at parten under sagen fremlægger levnedsmidlet for retten, for at denne ved at smage og lugte kan danne sig sin egen mening med hensyn til, om levnedsmidlet opfylder kravene til ophavsretlig beskyttelse? Eller skal parten (alene eller også) give en beskrivelse af de kreative valg vedrørende smagssammensætningen og/eller opskriften, som er grundlaget for, at smagen kan betragtes som ophavsmandens egen intellektuelle frembringelse? (d) Hvorledes skal retten i en sag om krænkelse af en ophavsret fastslå, om smagen af den sagsøgte parts levnedsmiddel ligner sagsøgerens levnedsmiddel?	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	25.07.18

	middele i en sådan grad, at der er tale om en op-havsretskrænkeelse? Har det herved (også) betydning, at totalindtrykket af begge smage stemmer overens?			
C-338/17	Guigo Sagen vedrører: 1. Skal artikel 151 og 153 TEUF samt artikel 3, 4, 11 og 12 i direktiv 2008/94 fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national bestemmelse som artikel 4, stk. 1, i Zakon za Garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia (lov om arbejdstagernes sikrede krav i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens), hvorefter personer, hvis ansættelsesforhold ophørte før den fastsatte periode på tre måneder før registreringen af afgørelsen om at indlede insolvensbehandling af arbejdsgiverens bo, ikke er omfattet af beskyttelsen af arbejdsrelaterede tilgodehavender? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal princippet om medlemsstaternes procesautonomi under hensyntagen til ækvivalensprincippet, effektivitetsprincippet og proportionalitetsprincippet i forbindelse med den sociale målsætning i artikel 151 og 153 TEUF og direktiv 2008/94 fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national foranstaltning som artikel 25 i lov om arbejdstagernes garanterede krav i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, hvorefter retten til at anmelde og få dækket sikrede krav bortfalder efter udløbet af en frist på to måneder fra tidspunktet for registreringen af afgørelsen om at indlede insolvensbehandlingen, når medlemsstatens nationale ret indeholder en bestemmelse som artikel 358, stk. 1, nr. 3, i Kodeks na truda (arbejdsloven), hvorefter fristen for at anmelde arbejdsrelaterede tilgodehavender er på tre år fra det tidspunkt, hvor kravet skulle have været betalt, og betalinger foretaget efter udløbet af denne frist ikke anses for at være sket uden retsgrundlag? 3. Skal artikel 20 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den ikke er til hinder for at foretage en sådan sondring for det første mellem arbejdstagere med tilgodehavender, hvis ansættelsesforhold ophørte før den fastsatte periode på tre måneder før registreringen af afgørelsen om at indlede insolvensbehandling af arbejdsgiverens bo, og arbejdstagere, hvis ansættelsesforhold ophørte inden for den fastsatte periode på tre måneder, samt for det andet mellem disse arbejdstagere og arbejdstagere, som i henhold til arbejdslovens artikel 358, stk. 1, nr. 3, ved ophøret af deres ansættelsesforhold har en ret til beskyttelse af deres tilgodehavender i en periode på tre år, som begynder på det tidspunkt, hvor tilgodehavendet skulle have været betalt? 4. Skal artikel 4, sammenholdt med artikel 3 i direktiv 2008/84 og med proportionalitetsprincippet fortolkes således, at de ikke er til hinder for en bestemmelse som artikel 25 i lov om arbejdstagernes garanterede krav i tilfælde	Beskæftigelsesministeriet	Dom	25.07.18

	af arbejdsgiverens insolvens, hvorefter retten til at anmelde og få dækket sikrede krav udløber automatisk og uden mulighed for en individuel vurdering af de relevante omstændigheder ved udløbet af en frist på to måneder fra tidspunktet for registreringen af afgørelsen om at indlede insolvensbehandling?			
C-416/17	Europa-Kommissionen mod Den Franske Republik Påstande:— Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet og i henhold til artikel 49, artikel 63 og artikel 267, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ved at opretholde virkningerne af de bestemmelser, der har til formål at afskaffe økonomisk dobbeltbeskatning af udbytte, som tillader et moderselskab at modregne den skattegodtgørelse, som er tilknyttet udbytte udloddet af datterselskaber, hvis det hidrører fra et datterselskab etableret i Frankrig i den forskudsskat, som moderselskabet skal betale, når det til sine aktionærer videreudloder dette udbytte, men som ikke giver en tilsvarende modregningsadgang, hvis udbyttet stammer fra et datterselskab, der er etableret i en anden medlemsstat, eftersom denne lovgivning i dette tilfælde ikke giver ret til en skattegodtgørelse i anledning af udbytte fra dette datterselskab, for så vidt som der ifølge Conseil d'État's retspraksis er givet medhold i anmodningerne om tilbagebetaling af forskudsskat opkrævet i strid med EU-retten som omhandlet i Domstolens dom i sag C-310/09 Accor (1) med følgende tre begrænsninger: — Adgangen til tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævet forskudsskat er begrænset af afslaget på at medregne den beskatning, som datterdatterselskaber etableret uden for Frankrig, er udsat for. — Adgangen til tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævet forskudsskat er begrænset af de uforholdsmæssige beviskrav. — Adgangen til tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævet forskudsskat er begrænset af skattegodtgørelsens begrænsning til en tredjedel af det i Frankrig videreudloddede udbyttebeløb, som stammer fra et datterselskab etableret uden for Frankrig, og samtidig med at Conseil d'État, som forvaltningsdomstol, der træffer afgørelse i sidste instans, har opstillet disse begrænsninger uden at spørge Domstolen om disse begrænsninger er forenelige med EU-retten. — Den Franske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Skatteministeriet	GA	25.07.18
C-423/17	Warner-Lambert Company 1. Skal artikel 11 i direktiv 2001/83 eller nogen anden EU-retlig bestemmelse fortolkes således, at en meddelelse, hvormed den, der ansøger om eller som er indehaver af en markedsføringstilladelse til et generisk lægemiddel som omhandlet i artikel 10 i	Lægemiddelstyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	25.07.18

	direktiv 2001/83, meddeler myndigheden, at de dele af produktresumeeet for referencelægemidlet, som henviser til indikationer eller doseringsformer, der er beskyttet af tredjemands patent, ikke er anført i produktresumeeet og på indlægssedlen, skal betragtes som en ansøgning om begrænsning af markedsføringstilladelsen med den virkning, at markedsføringstilladelsen ikke eller ikke længere gælder for de patenterede indikationer eller doseringsformer? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er artikel 11 og artikel 21, stk. 3, i direktiv 2001/83 eller nogen anden EU-retlig bestemmelse til hinder for, at den kompetente myndighed i forbindelse med en i henhold til artikel 6, jf. artikel 10, i direktiv 2001/83 meddelt tilladelse offentliggør produktresumeeet og indlægssedlen inklusive de dele, der henviser til indikationer eller doseringsformer, der er beskyttet af tredjemands patent, såfremt ansøgeren om eller indehaveren af en markedsføringstilladelse har meddelt myndigheden, at de dele af produktresumeeet for referencelægemidlet, der henviser til indikationer eller doseringsformer, der er beskyttet af tredjemands patent, ikke er anført i produktresumeeet og på indlægssedlen? 3. Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 2, at den kompetente myndighed kræver, at markedsføringstilladelsens indehaver på indlægssedlen, som skal være indeholdt i det pågældende lægemiddels pakning, skal optage en henvisning til myndighedens websted, hvor produktresumeeet er offentliggjort inklusive de dele, der henviser til indikationer eller doseringsformer, der er beskyttet af tredjemands patent, når disse dele i henhold til artikel 11 i direktiv 2001/83 ikke er anført på indlægssedlen?			
C-452/17	ZAKO Sagen vedrører: 1°) Skal artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter fortolkes således, at den kræver, at en handelsagent skal hverve og besøge kunder eller leverandører uden for agenturgiverens virksomhed? 2°) Skal artikel 1, stk. 2, i direktiv 86/653/EØF fortolkes således, at den kræver, at en handelsagent ikke må udføre andre opgaver end dem, der er knyttet til formidling af salg eller køb af varer for agenturgiveren og formidling og afslutning af sådanne forretninger i agenturgiverens navn og for dennes regning? 3°) Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende, skal artikel 1, stk. 2, i direktiv 86/653/EØF da fortolkes således, at den kræver, at en handelsagent ikke må udføre andre opgaver – om end blot sekundært – end dem, der er knyttet til formidling af salg eller køb af varer for agenturgiveren og formidling og afslutning af sådanne forretninger i agenturgiverens navn og for dennes regning?	Justitsministeriet	GA	25.07.18

C-588/17 P	Kongeriget Spanien mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Der gives medhold i den foreliggende appel, og Rettens dom af 20. juli 2017, som er afsagt i sag T-143/15, Kongeriget Spanien mod Europa-Kommissionen (ECLI:EU:T:2017:534), ophæves delvist for så vidt angår den finansielle korrektion, som er pålagt Kongeriget Spanien, om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT af 23.1.2015, s. 62-205/75), som henhører under begrebet naturbetingede ulemper og begrebet miljøvenlige landbrugsforanstaltninger i den selvstyrende region Castilla y Leóns program for udvikling af landdistrikter, for så vidt angår det beløb på 1 793 798,22 EUR, der svarer til den del af støtten, som er ydet til områder med naturbetingede ulemper.— I den nye dom, der afsiges, annulleres Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 18. januar 2015, for så vidt angår den finansielle korrektion, som er pålagt Kongeriget Spanien, om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT af 23.1.2015, s. 62-205/75), som hen hører under begrebet naturbetingede ulemper og begrebet miljøvenlige landbrugsforanstaltninger i den selvstyrende region Castilla y Leóns program for udvikling af landdistrikter, for så vidt angår det beløb på 1 793 798,22 EUR, der svarer til den del af støtten, som er ydet til områder med naturbetingede ulemper.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	25.07.18
Forenede sager C-96/16 og C-94/17	Escobedo Cortés 1) Er artikel 3 hvad angår [punkt 1, litra e), i bilaget til] og artikel 4, stk. 1, i direktiv 93/13 til hinder for en retspraksis, hvorefter et vilkår i en låneaftale, der fastsætter en morarentesats, som indebærer en strafrente på mere end 2% af den ordinære, årlige rente, der er fastsat i aftalen, udgør en uforholdsmæssigt stor godtgørelse, der pålægges den forbruger, som har opfyldt sine betalingsforpligtelser for sent, og dermed er urimeligt? 2) Er artikel 3 hvad angår [punkt 1, litra e), i bilaget til] og artikel 4, stk. 1, artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 til hinder for en retspraksis, som ved vurderingen af, at et vilkår i en låneaftale, hvorved fastsættes morarenter, er urimeligt, fastsætter genstanden for kontrollen heraf til at være den yderligere omkostning, som denne rentetype medfører i forhold til de ordinære renter, da de udgør »en uforholdsmæssigt stor godtgørelse, der er pålagt en forbruger, som ikke har overholdt sine forpligtelser«, og fastslår, at følgen af, at vilkåret erklæres	Justitsministeriet	Dom	07.08.18

	urimeligt, er, at strafrenterne ophæves fuldstændigt, hvorfor alene de ordinære renter fortsat påløber, indtil lånet er tilbagebetalt? 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal konstateringen af, at et vilkår, hvorved morarentesatsen fastsættes, er ugyldigt, fordi det er urimeligt, have andre virkninger, for at disse bliver forenelige med direktiv 93/13, som f.eks. den fuldstændige ophævelse af, at både ordinære renter og morarenter påløber, når låntager har tilsidesat sin betalingsforpligtelse i forhold til afdrag inden for de i kontrakten fastsatte frister, eller at de lovbestemte renter påløber?			
C-561/16	Saras Energía 1) Er en medlemsstats lovgivning, der fastsætter en national ordning for energibesparelsesforpligtelser, der primært opfyldes ved et årligt bidrag til en national energisparefond, der er oprettet i henhold til artikel 20, stk. 4, i direktiv 2012/27, forenelig med dette direktivs artikel 7, stk. 1 og 9? 2) Er en national lovgivning, der fastsætter en mulighed for at opfylde energibesparelsesforpligtelserne ved akkreditering af de opnåede besparelser som et alternativ til bidragene til den nationale energisparefond, forenelig med artikel 7, stk. 1, og artikel 20, stk. 6, i direktiv 2012/27? 3) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er reglen om den nævnte alternative mulighed for at opfylde energibesparelsesforpligtelserne da forenelig med direktivets artikel 7, stk. 1, og artikel 20, stk. 6, når denne regels faktiske eksistens afhænger af, at regeringen efter eget skøn fastsætter nærmere bestemmelser herom? Er den pågældende lovgivning desuden forenelig med de to nævnte direktivbestemmelser, når regeringen ikke fastsætter nærmere bestemmelser for den nævnte alternative mulighed? 4) Er en national ordning, der alene anser energileverandører i detailledet for parter, der er bundet af energibesparelsesforpligtelserne, og ikke energidistributørerne, forenelig med direktivets artikel 7, stk. 1 og 4? 5) Såfremt ovenstående spørgsmål besvares bekræftende, er det da foreneligt med det nævnte direktivs artikel 7, stk. 1 og 4, at energileverandører i detailledet udpeges som forpligtede parter, uden at det begrundes, hvorfor energidistributørerne ikke anses for forpligtede parter?	Energistyrelsen	Dom	07.08.18
C-52/17	VTB Bank (Austria) 1. Finder afledte EU-retlige bestemmelser (navnlig f.eks. artikel 64 eller 65, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26.6.2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF, EUT L 176/338 af 27.6.2013) anvendelse på myndighedens pålæggelse	Finanstilsynet	Dom	07.08.18

	af renter i henhold til en medlemsstats lovbestemmelse, hvorefter et kreditinstitut i tilfælde af overskridelse af grænsen for store eksponeringer i henhold til artikel 395, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om [org. s. 2] tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 skal pålægges renter på to procent af overskridelsen af grænsen for store eksponeringer, beregnet pr. år, i 30 dage? 2. Er EU-retten (navnlig artikel 395, stk. 1 og stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26.6.2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012, [udledes], som ændret ved berigtigelse EUT L 321/6 af 30.11.2013) til hinder for en national bestemmelse som den, der fandtes i § 97, stk. 1, nr. 4, i Bankwesengesetz (lov om bankvirksomhed, som affattet ved BGBl. I, nr. 532/2014), såfremt der pålægges (udlignings)renter ved overtrædelse af artikel 395, stk. 1, selv om betingelserne i undtagelsesbestemmelsen i artikel 395, stk. 5, er opfyldt? 3. Skal artikel 48, stk. 3, i Den Europæiske Centralbanks forordning (EU) nr. 468/2014 (ECB/2014/17) (SSM-rammeforordningen) fortolkes således, at der foreligger en »formelt indledt tilsynsprocedure«, allerede når en virksomhed afgiver en indberetning til tilsynsmyndigheden, eller kan det anses for en »formelt indledt tilsynsprocedure«, at tilsynsmyndigheden i en parallel sag om lignende overtrædelser i tidligere perioder allerede har vedtaget en afgørelse?			
C-59/17	SCI Château du Grand Bois 1. Bemyndiger bestemmelserne i artikel 76, 78 og 81 i gennemførelsesforordningen af 27. juni 2008 de medarbejdere, der gennemfører en kontrol på stedet, til at trænge ind på en landbrugsbedrifts arealer uden at have opnået landbrugerens samtykke? 2. I tilfælde af, at dette første spørgsmål besvares bekræftende, skal der da sondres mellem, om de pågældende arealer er indhegnede eller ej? 3. I tilfælde af, at dette første spørgsmål besvares bekræftende, er bestemmelserne i artikel 76, 78 og 81 i gennemførelsesforordningen af 27. juni 2008 da forenelige med princippet om boligens ukrænkelighed, som sikret ved artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention?	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	07.08.18
Forenede sager C-61/17, C-62/17 og	Bichat m.fl 1) Skal en virksomhed med bestemmende indflydelse som omhandlet i artikel 2, stk. 4, første afsnit, i Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger ved-	Moderniseringsstyrelsen	Dom	07.08.18

C-72/17	rørende kollektive afskedigelser (EFT L 225, s. 16) kun forstås som en virksomhed, hvis indflydelse er sikret gennem kapitalandele og stemmerettigheder, eller er en indflydelse, der er sikret ved aftale eller de facto (f.eks. gennem fysiske personers beføjelser til at give instrukser) også tilstrækkelig? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares således, at der ikke kræves en indflydelse, der er sikret gennem kapitalandele og stemmerettigheder: Foreligger der også en »beslutning om kollektiv afskedigelse« som omhandlet i artikel 2, stk. 4, første afsnit, i direktiv 98/59/EF, såfremt virksomheden med bestemmende indflydelse stiller krav til arbejdsgiveren, der gør de kollektive afskedigelser hos arbejdsgiveren til en økonomisk nødvendighed? 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det et krav i henhold til artikel 2, stk. 4, andet afsnit, sammenholdt med [artikel 2,] stk. 3, litra a) og litra b), nr. 1), samt [artikel 2,] stk. 1, i direktiv 98/59/EF, at arbejdstagernes repræsentanter også skal informeres om, hvilke driftsøkonomiske og andre årsager, der ligger til grund for de beslutninger, som virksomheden med bestemmende indflydelse har truffet, og som har medført, at arbejdsgiveren påtænker kollektive afskedigelser? 4) Er det foreneligt med artikel 2, stk. 4, sammenholdt med [artikel 2,] stk. 3, litra a) og litra b), nr. i), samt [artikel 2,] stk. 1, i direktiv 98/59/EF at arbejdstagere, der ad rettens vej gør gældende, at deres opsigelse i forbindelse med en kollektiv afskedigelse er ugyldig, med henvisning til, at den opsigende arbejdsgiver ikke har gennemført høringsproceduren med arbejdstagernes repræsentanter korrekt, pålægges en oplysningspligt og bevisbyrde, der går videre end at oplyse om holdepunkter for en bestemmende indflydelse? 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende: Hvilke yderligere oplysnings- og bevismæssige forpligtelser må der i henhold til de nævnte bestemmelser pålægges arbejdstagerne i det foreliggende tilfælde?			
C-115/17	Administration des douanes et droits indirects et FranceAgriMer Skal artikel 49 i charteret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den er til hinder for, at en person dømmes for uberettiget at have opnået eksportrestitutioner ved at have foretaget handlinger eller givet urigtige meddelelser vedrørende karakteren af de varer, for hvilke der blev ansøgt om restitutioner, selv om de varer, som den pågældende faktisk eksporterede, efter en efterfølgende ændring af reglerne blev berettigede til disse restitu-	Miljø- og Fødevareministeriet Justitsministeriet	Dom	07.08.18

	tioner?			
C-123/17	Yön Sagen vedrører: 1. Er standstill-klausulen i artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 2/76 blevet erstattet fuldstændigt af standstill-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, eller skal lovligheden af nye restriktioner for den frie bevægelighed for arbejdstagere, der er blevet indført mellem afgørelse nr. 2/76's ikrafttræden og anvendelsesdatoen for artikel 13 i afgørelse nr. 1/80, fortsat vurderes på grundlag af artikel 7 i afgørelse nr. 2/76? 2. Såfremt det første spørgsmål skal besvares således, at artikel 7 i beslutning nr. 2/76 ikke er blevet erstattet fuldstændigt: Skal Den Europæiske Unions Domstols praksis vedrørende artikel 13 i beslutning nr. 1/80 da i fuldt omfang overføres på anvendelsen af artikel 7 i beslutning nr. 2/76, således at artikel 7 i beslutning nr. 2/76 principielt også omfatter en national ordning, der er indført med virkning fra den 5. oktober 1980, ved hvilken ægtefællesammenføring med en tyrkisk arbejdstager gøres betinget af, at der er udstedt et nationalt visum? 3. Er indførelsen af en sådan national ordning begrundet i et tvingende alment hensyn, navnlig i målet om en effektiv immigrationskontrol og styring af migrationsstrømmene, når der tages hensyn til særlige omstændigheder i det enkelte tilfælde ved en billighedsklausul?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	07.08.18
C-161/17	Renckhoff Udgør tilføjelse af et værk, som med tilladelse fra indehaveren af ophavsretten ligger frit tilgængeligt for alle internetbrugere på en fremmed internet-side, til ens egen, offentligt tilgængelige internetside en tilrådelighedsstilling for almenheden som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF, når værket først kopieres på en server og derfra uploades på ens egen internetside?	Kulturministeriet	Dom	07.08.18
C-300/17	Hochtief 1. Er EU-retten til hinder for en processuel bestemmelse i en medlemsstat, hvorefter muligheden for at gøre et hvilket som helst civilretligt krav gældende på grundlag af en overtrædelse af en retsforskrift på området for indgåelse af offentlige kontrakter betinges af, at klagenævnet for offentlige udbud eller en domstol, som behandler et søgsmål til prøvelse af en afgørelse fra klagenævnet for offentlige udbud, endeligt fastslår, at der har fundet en overtrædelse af retsforskriften sted? 2. Kan en bestemmelse i en medlemsstat, hvorefter muligheden for at gøre et krav om skadeserstatning gældende betinges af, at klagenævnet for offentlige udbud eller en domstol, som behandler et søgsmål til prøvelse af en afgørelse fra klagenævnet for	Erhvervsministeriet Nævnenes Hus	Dom	07.08.18

	offentlige udbud, endeligt fastslår, at der har fundet en overtrædelse af retsforordningen sted, erstattes af en anden bestemmelse i henhold til EU-retten? Er det med andre ord muligt for den skadelidte at godtgøre overtrædelsen af bestemmelsen på anden vis? 3. Er det inden for rammerne af en sag, som er anlagt med henblik på at opnå skadeserstatning, i strid med EU-retten, og navnlig med principperne om effektivitet og ækvivalens, eller kan det have en virkning, som er i strid med denne ret eller disse principper, at en processuel bestemmelse i en medlemsstat alene tillader en retslig anfægtelse af en administrativ afgørelse på grundlag af de retlige argumenter, der er blevet fremført i sagen ved klagenævnet for offentlige udbud, selv i det tilfælde hvor den skadelidte som begrundelse for den påberåbte overtrædelse af retsforordningen alene kan gøre gældende, at vedkommendes udelukkelse på grund af en interessekonflikt var ulovlig i henhold til Den Europæiske Unions Domstols faste praksis, og dette således medfører udelukkelse fra proceduren for indgåelse af den offentlige kontrakt af en anden årsag i overensstemmelse med reglerne for proceduren med forhandling, idet der i så fald har fundet en tilpasning af tilbuddet sted?			
C-329/17	Prenninger e.a. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EUT L 26 af 28.1.2012, s. 1-21 (herefter »VVM-direktivet«) fortolkes således, at »etablering af en linjeføring« med henblik på etablering af et energiøkonomisk ledningsanlæg og i dets retmæssige driftstid udgør »rydning af skov med henblik på omlægning til anden arealudnyttelse« som omhandlet i VVM-direktivets bilag II, nr. 1), litra d)?	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	Dom	07.08.18
C-435/17	Mardi talu 1) Er kravet om at bevare stengrave, som en medlemsstat stiller til den, der ansøger om generel arealbetaling samt betaling for landbrugsmetoder, der er til gavn for klimaet og miljøet, og hvis manglende overholdelse udløser anvendelse af den i artikel 39 i Kommissionens delegerede forordning nr. 640/2014 fastsatte administrative sanktion i form af reduktion af betalingerne med 3%, i overensstemmelse med artikel 93, stk. 1, og artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1306/2013 samt de i bilag II til denne forordning	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	07.08.18

	fastsatte minimumskrav? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal den, der ansøger om generel arealbetaling samt betaling for landbrugsmetoder, der er til gavn for klimaet og miljøet i henhold til artikel 72, stk. 1, litra a), artikel 91, stk. 1 og 2, artikel 93, stk. 1, og artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1306/2013 samt artikel 4, stk. 1, litra b), c) og e), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1307/2013, opretholde god landbrugs- og miljø-mæssig stand på hele sin landbrugsbedrift – for at undgå, at en administrativ sanktion finder anvendelse – eller kun på det landbrugsareal, for hvilket der konkret ansøges om betaling?			
C-461/17	Holohan e.a. Sagen vedrører: »a) Medfører Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, med senere ændringer [habitatdirektivet], at de levesteder og arter, som er opført for lokaliteten, skal nævnes i fuldt omfang i en Natura-virkningsvurdering? b) Medfører [habitatdirektivet], at den potentielle virkning på alle arter (i modsætning til blot beskyttede arter), som bidrager til og er en del af et beskyttet levested, skal identificeres og behandles i en Natura-virkningsvurdering? c) Medfører [habitatdirektivet], at en Natura-virkningsvurdering udtrykkeligt skal behandle virkningen af det foreslåede anlægsarbejde på beskyttede arter og levesteder inden for det særlige bevaringsområde, så vel som arter og levesteder uden for dets grænser? d) Medfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, med senere ændringer, at spørgsmålet om, hvorvidt det foreslåede anlægsarbejde har en betydelig virkning på de arter, der er nævnt i en vurdering af virkningen på miljøet, udtrykkeligt skal behandles i vurderingen? e) Udgør en løsning, som bygherren har overvejet og omtalt i vurderingen af virkningen på miljøet, og/eller som nogle af de interesserede parter har argumenteret for, og/eller som blev taget i betragtning af den kompetente myndighed, et af de »væsentligste alternativer« som omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, med senere ændringer, selv om den blev forkastet af bygherren på et tidligt tidspunkt?f) Medfører Europa-Parlamentets og	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	07.08.18

	Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, med senere ændringer, at en vurdering af virkningen på miljøet bør indeholde tilstrækkelige oplysninger vedrørende hvert alternativs virkning på miljøet til at give mulighed for sammenligning af de forskellige alternativers miljømæssige ønskværdighed, og/eller at vurderingen af virkningen på miljøet skal indeholde udtrykelige oplysninger om, hvorledes der er taget hensyn til alternativernes indvirkning på miljøet? g) Gælder kravet i artikel 5, stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, med senere ændringer, om at grundene til bygherrens valg skal gives »under hensyn til indvirkningen på miljøet« kun den valgte løsning eller også de væsentligste alternativer, som bygherren har undersøgt, hvorved der kræves en analyse af disse løsninger for at tage højde for deres indvirkning på miljøet? h) Er det foreneligt med opnåelsen af [habitatdirektivets] målsætninger, at detaljerede oplysninger om anlægsfasen (f.eks. byggepladsens placering og transportveje) først skal fastlægges, efter at der er givet tilladelse, og har en kompetent myndighed i så fald beføjelse til at tillade, at sådanne forhold bestemmes egenhændigt af bygherren inden for rammerne af en eventuel tilladelse, hvor den pågældende beslutning skal meddeles den kompetente myndighed frem for at blive godkendt af den kompetente myndighed? i) Medfører [habitatdirektivet], at en kompetent myndighed er forpligtet til at registrere, med en tilstrækkelig detaljeringsgrad og tydelighed til at hindre enhver tvivl om den videnskabelige udtalelses betydning og virkning, i hvilket omfang den videnskabelige udtalelse, som den har fået forelagt, argumenterer for, at der skal indsamles yderligere oplysninger, inden der gives tilladelse? j) Medfører [habitatdirektivet], at den kompetente myndighed skal begrunde eller detaljeret begrunde afvisningen af dens inspektørs konklusion om, at der kræves yderligere oplysninger eller en videnskabelig undersøgelse, inden der gives anlægstilladelse? k) Medfører [habitatdirektivet], at en kompetent myndighed som led i udførelsen af en vurdering skal begrunde hvert element i sin afgørelse detaljeret og udtrykkeligt?			
C-485/17	Verbraucherzentrale Berlin 1. Er en messestand i en hal, som en erhvervsdri-	Forbrugerombudsmanden	Dom	07.08.18

	vende under en messe, der finder sted få dage om året, benytter til salg af sine produkter, et ubevægeligt detailforretningssted som omhandlet i artikel 2, nr. 9), litra a), i direktiv 2011/83/EU eller et bevægeligt detailforretningssted som omhandlet i artikel 2, nr. 9), litra b), i direktiv 2011/83/EU? 2. I tilfælde af, at der er tale om et bevægeligt detailforretningssted: Skal spørgsmålet om, hvorvidt en erhvervsdrivende »på sædvanligt grundlag« udøver sin aktivitet på messestande, besvares ud fra, a) hvordan den erhvervsdrivende organiserer sin aktivitet eller b) om forbrugeren må regne med aftaleindgåelse om de omhandlede varer på den konkrete messe? 3. I tilfælde af, at det ved besvarelsen af det andet spørgsmål er forbrugers synsvinkel, der er afgørende (spørgsmål 2 b): Er det ved besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt forbrugeren må regne med aftaleindgåelse om de konkrete varer på den pågældende messe, afgørende, hvordan messen præsenteres i offentligheden, eller hvordan messen faktisk præsenterer sig over for forbrugeren ved afgivelsen af aftaleerklæringen?			
C-521/17	SNB-REACT 1) Skal artikel 4, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder fortolkes således, at medlemsstaterne er forpligtet til at anerkende organisationer til kollektiv forvaltning af intellektuelle ejendomsrettigheder, som varetager varemærkeindehaveres rettigheder, som personer, der er berettiget til med henblik på at forsvare varemærkeindehaveres rettigheder i eget navn at iværksætte retsmidler og med henblik på at håndhæve varemærkeindehaveres rettigheder i eget navn at anlægge sager ved domstolene? 2) Skal artikel 12, 13 og 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»Direktivet om elektronisk handel«) fortolkes således, at også en tjenesteleverandør, hvis tjeneste består i at registrere IP-adresser og dermed gøre det muligt at knytte dem anonymt til domæner, samt at udleje disse IP-adresser, anses for en tjenesteyder som omhandlet i disse bestemmelser, som er omfattet af de heri omhandlede undtagelser fra ansvaret?	Kulturministeriet Erhvervsstyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	07.08.18
C-575/17	Sofina m.fl. Sagen vedrører: 1) Skal artikel 56 og 58 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, nu artikel 63 og 65 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, fortolkes således, at den	Skatteministeriet	GA	07.08.18

	likviditetsmæssige ulempe, som skyldes, at udbytte, der udloddes til underskudsgivende ikke-hjemmehørende selskaber, kildebeskattes, hvorimod underskudsgivende hjemmehørende selskaber først beskattes af det udbytte, de modtager, i forbindelse med det regnskabsår, hvor de i givet fald igen bliver overskudsgivende, i sig selv udgør en forskellig behandling, der må betegnes som en begrænsning af den frie bevægelighed for kapital? 2) Kan den eventuelle begrænsning af den frie bevægelighed for kapital, der er nævnt i det foregående spørgsmål, henset til kravene i artikel 56 og 58 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, nu artikel 63 og 65 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, anses for at være begrundet i behovet for at sikre en effektiv skatteopkrævning, da ikke-hjemmehørende selskaber ikke er underlagt de franske skattemyndigheders kontrol, eller i behovet for at opretholde fordelingen af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne? 3) Såfremt den omtvistede kildebeskatning i princippet kan tillades under hensyn til den frie bevægelighed for kapital:— er disse bestemmelser da til hinder for, at der opkræves kildebeskat af udbytte, som udloddes af et hjemmehørende selskab til et underskudsgivende ikkehjemmehørende selskab fra en anden medlemsstat, når det sidstnævnte selskab indstiller sin virksomhed uden at blive overskudsgivende igen, hvorimod et hjemmehørende selskab, der befinder sig i denne situation, faktisk ikke beskattes af dette udbytte?— skal disse bestemmelser da fortolkes således, at når der foreligger beskatningsregler, hvorefter udbytte behandles forskelligt, alt efter om det udloddes til hjemmehørende eller ikke-hjemmehørende, skal der foretages en sammenligning af den faktiske skattebyrde, der påhviler disse i forbindelse med dette udbytte, således at en begrænsning af den frie bevægelighed for kapital, som skyldes, at disse regler alene udelukker ikke-hjemmehørende fra at fradrage omkostninger, der er direkte forbundet med selve modtagelsen af udbytte, kan anses for at være begrundet i de forskellige satser for almindelig beskatning af udbytte, der udloddes til hjemmehørende, i forbindelse med et efterfølgende regnskabsår og for kildebeskatning af udbytte, der udloddes til ikke-hjemmehørende, når denne forskel kompenserer for det forskellige skattegrundlag for så vidt angår det betalte skattebeløb?			
C-327/18	RO	Justitsministeriet	GA	07.08.18

PPU	Having regard to:- (a) The giving by the United Kingdom of notice under Article 50 of the TEU; (b) The uncertainty as to the arrangements which will be put in place between the European Union and the United Kingdom to govern relations after the departure of the United Kingdom; and (c) The consequential uncertainty as to the extent to which the respondent would, in practice, be able to enjoy rights under the Treaties, the Charter or relevant legislation, should he be surrendered to the United Kingdom and remain incarcerated after the departure of the United Kingdom, (1) Is a requested Member State required by European Union Law to decline to surrender to the United Kingdom a person the subject of a European arrest warrant, whose surrender would otherwise be required under the national law of the Member State, (i) in all cases? (ii) In some cases, having regard to the particular circumstances of the case? (iii) In no cases? (2) If the answer to Q.1 is that set out at (ii) what are the criteria or considerations which a court in the requested Member State must assess to determine whether surrender is prohibited? (3) In the context of Question 2 is the court of the requested Member State required to postpone the final decision on the execution of the European arrest warrant to await greater clarity about the relevant legal regime which is to be put in place after the withdrawal of the relevant requesting Member State from the Union (i) in all cases? (ii) In some cases, having regard to the particular circumstances of the case? (iii) In no cases? (4) If the answer to Question 3 is that set out at (ii) what are the criteria or considerations which a court in the requested Member State must assess to determine whether it is required to postpone the final decision on the execution of the European arrest warrant?			